

Comentariul poeziei Peste varfuri scrisa de Mihai Eminescu- a doua parte

Verbele la timpul prezent: trece, -si bate, suna sugereaza miscarea calma si ne fac partasi la actiuni a caror desfasurare potolita o simtim in preajma noastra ca o realitate vazuta si auzita. In strofa a doua ("Mai departe, mai departe/ Mai incet, tot mai incet,/ Sufietu-mi nemangaiet/Indulcind cu dor de moarte) locul termenilor concreti il iau cei abstracti: suflet, dor, moarte - prin care se sugereaza setea de contopire cu eternitatea nefiintei. Metafora inedita "Indulcind cu dor de moarte" - construita din verbul la gerunziu - indulcind, cu sensul de "alinare", si substantivul dor, urmat de atributul explicativ de moarte, exprima ideea de profunda si sfasietoare consolare.

In interpretarea lui Constantin Parfene, dorul de moarte ar putea consta fie in aspiratia abisala, fie spre timpul etern, fie, mai degraba dorinta de anihilare a timpului (etern, sacru, imuabil) si a timpului omenesc (profan, mobil), iar sunetul nostalgic al cornului este epifania estetic-poetica a dorului (iluzii si deziluzii; sperante si incertitudini; bucurie si amaraciune; seninatate si neliniste metafizica).

Caracteristica stilistica dominanta a ultimei strofe este creata de o brusca degajare de sub impresiapeisajului si a ecourilor emotionale (Stefan Munteanu).

Interogatiile retorice din a doua parte a poeziei ("De ce taci cand fermecata/ Inima spre tine-ntorn?/ Mai suna-vei dulce corn/ Pentru mine vreodata?) marcheaza aspiratiile si incertitudinile omului in relatiile cu indeterminantul si nelimitatul; constituie suportul fizic intertextual al dorului, ca intimitate cu departarile (C. Parfene).

Cea mai pura dintre cele mai pure compozitii lirice ale lui Eminescu se caracterizeaza prin simplitatea lexicului si saracia figurilor de stil ornate. Evolutia spre interiorizare a lirismului se traduce si prin epitetele ce insotesc ca determinari substantivele si verbele, avand functia de a individualiza elementele peisajului, prin reliefarea trasaturilor lor particulare. Exista in primul rand epitete, asa-zise morale, ca reflexe in planul consiintei ale traiirii lirice, devenita din contemplare, meditatie: "melancolic cornul suna", "sufletu-mi nemangaiet", "cand fermecata/ Inima-mi spre tine-ntorn", "dulce corn".